

KAPITAŁ LUDZKI
NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

fadom
siła w precyzji

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI
FUNDUSZ SPOŁECZNY

Zastosowanie nowoczesnych technologii w pracy nauczyciela

CZŁOWIEK – NAJLEPSZA INWESTYCJA

Projekt pn. „Najlepsze programy praktyk pedagogicznych kluczem do profesjonalnego kształcenia nauczycieli”
współfinansowany ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

Szybki rozwój techniczno - naukowy oraz postęp w dziedzinie technologii komputerowej spowodował, że współczesne społeczeństwo zaczęło określać mianem społeczeństwa informacyjnego, które charakteryzowało się przygotowaniem i zdolnością do użytkowania systemów informatycznych, skomputeryzowane i wykorzystujące usługi telekomunikacji do przesyłania i zdalnego przetwarzania informacji.

Wiele pojęć takich jak:

- nowe media,
- multimedia,
- hipertekst,
- wirtualne szkoły,
- elektroniczne nauczanie,
- sieci komputerowe czy innowacyjne technologie, weszły na stałe do słowników.

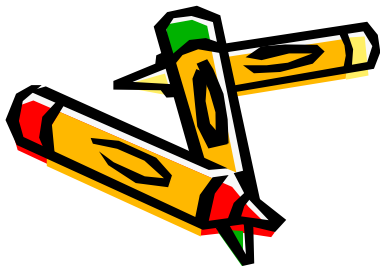
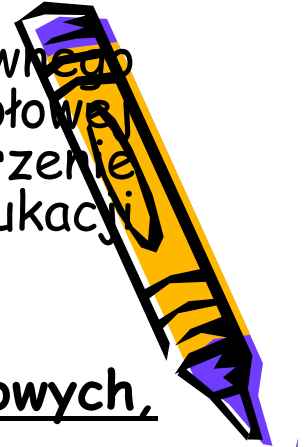
Szczególnie wysoką rangę zaczęto przypisywać nowym technologiom, stosowanym w dziedzinie edukacji.

Posiadanie umiejętności komunikowania się, sprawnego korzystania z elektronicznych źródeł informacji, zespołowej pracy w sieci, samooceny i samodoskonalenia oraz tworzenie prezentacji multimedialnych znalazło zastosowanie w edukacji dzieci i młodzieży.

Właściwe wykorzystanie nowych technologii komputerowych, może wpłynąć pozytywnie na:

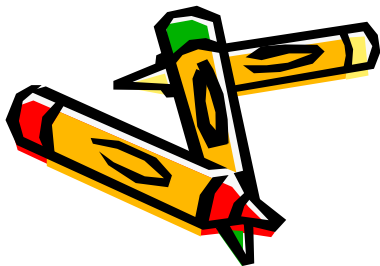
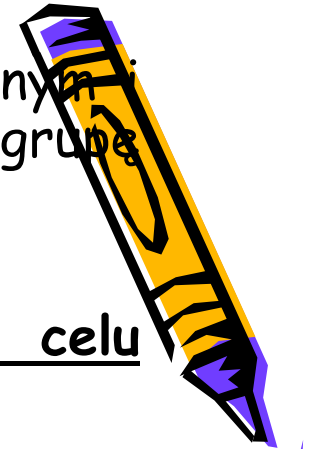
- rozwój młodzieży,
- przyczynić się do uzyskania wysokich osiągnięć w szkole,
- rozwinąć dobre relacje interpersonalne, oraz umożliwić zdobycie wysokiej pozycji w zespole klasowym i w środowisku lokalnym.

Prezentacja multimedialna - prezentacja jest planowanym i systematycznym sposobem oddziaływania na określoną grupę w sposób bezpośredni.

Wyróżnia się cztery formy prezentacji zależne od celu przekazu:

- informowanie,
- przekazywanie (perswadowanie, tłumaczenie, przemawianie, dowodzenie, wyjaśnianie, przekonywanie odbiorcy),
- wzmacnianie (utwierdzanie, ugruntowywanie, pogłębianie, zaostrenie, zwiększenie),
- zachęcanie do działania (zagrzewanie, pobudzanie).

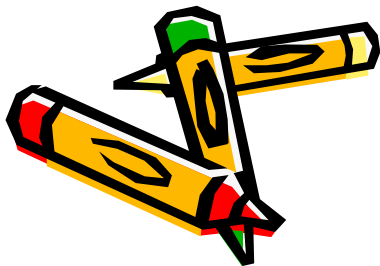
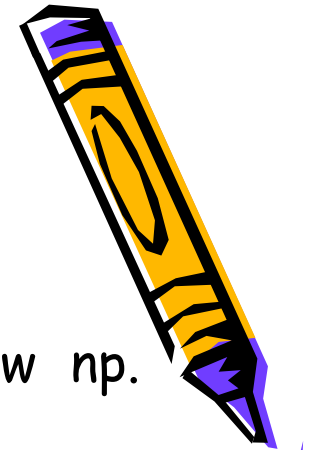

W fazie przygotowywania materiałów należy:

- przedstawiać treść w sposób prosty i zrozumiały,
- przy nagłówkach i tytułach używać krótkich haseł i możliwie niewielu słów, stosując jednoznaczne wyrazy,
- ograniczać się do niezbędnego zakresu informacji,
- przedstawiać tylko to, co najważniejsze i znaczące dla treści zajęć - rezygnować z wątków pobocznych,

- dbać by forma materiałów była uporządkowana,
- unikać skomplikowanego układu, formy,
- przyjmować spójną konwencję estetyczną materiałów np. wielkość i kolor czcionki, grafikę,
- stosować, gdy tylko można, wykresy, diagramy i grafikę, gdyż te środki lepiej przemawiają niż liczby,
- stosować regularnie te same środki wyrazu dla podsumowania omówionych zagadnień,
- nie przesadzać z wizualizacją - proste i rzeczowe przedstawienie danych jest lepsze niż tzw. radosna twórczość.

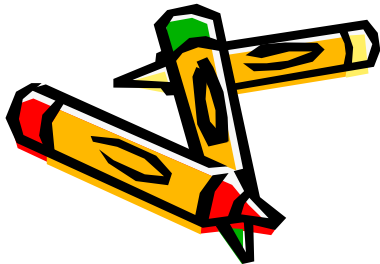
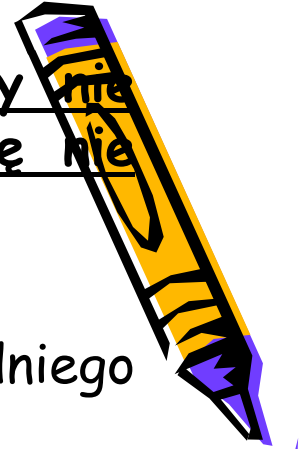
W fazie prezentowania materiałów należy:

- nie czytać dosłownie tekstu wizualizowanego materiału, tylko go komentować,
- nie czytać liczb bez ich jednoczesnej prezentacji graficznej,
- upewnić się, że pokazywany obraz odpowiada treści wypowiedzi,
- uwypuklać szczególnie temat i jego strukturę.

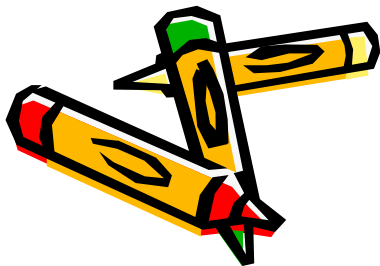
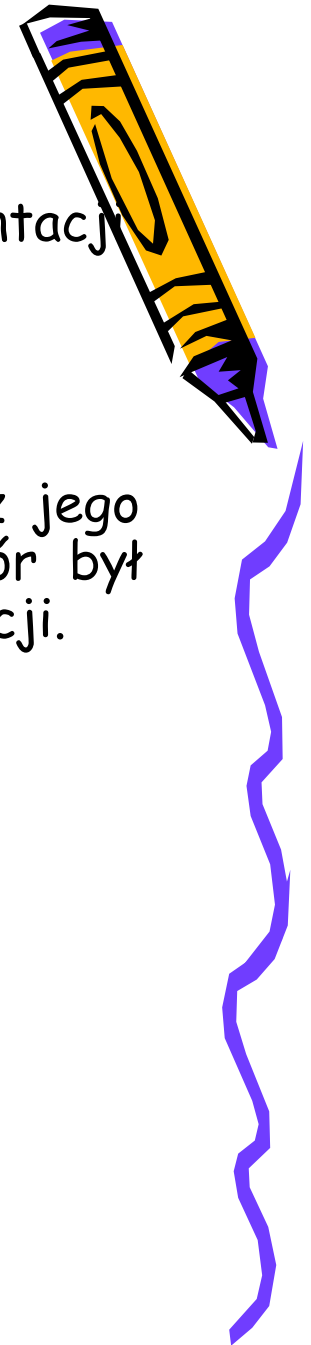

Nawet najlepiej przygotowany materiał dydaktyczny nie gwarantuje powodzenia, gdy prowadzący prezentację nie potrafi:

- dobrać, uzależnionego od percepcji odbiorcy, odpowiedniego słownictwa, komentarza wizualizowanego materiału,
- dobrać właściwego tempa mówienia, modulacji głosu, jego barwy i artykulacji
- kontrolować mimiki twarzy,
- opracować właściwej gestykulacji, a nawet ruchu całego ciała,

- pokazać swego zaangażowania emocjonalnego,
- obserwować reakcji odbiorców na treść i sposób prezentacji
- właściwie zareagować na przejawy znużenia odbiorców,
- właściwie dobrać miejsce ekspozycji komunikatu oraz jego wielkości, ostrości, głośności w taki sposób aby odbiór był możliwie najlepszy dla wszystkich uczestników prezentacji.

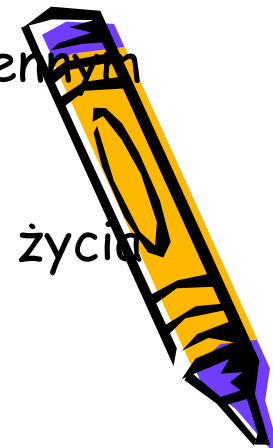
Komputer, Internet - stał się dla wielu ludzi codziennym narzędziem pracy, nauki i rozrywki.

Współczesne pokolenie młodych ludzi nie wyobraża sobie życia bez tego innowacyjnego medium.

Internet jest medium specyficznym.

Będąc wytworem sieci telekomunikacyjnych, technologii komputerowych oraz mediów masowych, stanowi środek komunikacji i przekazu oraz potężne archiwum wszelkich współczesnych form zapisu.

Dzięki stale rozwijającym się technologiom informatycznym, poprzez globalną sieć, w której każdy komputer pełni rolę odbiornika i nadajnika, przekazywane mogą być treści właściwie wszystkich dotychczasowych mediów sprowadzone do postaci cyfrowej, czyli: książki, gazety i czasopisma, obrazu, fotografii, nagrania muzycznego, filmu, programu radiowego i telewizyjnego, oraz typowo internetowej formy przekazu.

Internet jest obecnie najpopularniejszym medium:

- stanowi źródło niezwykle szerokiej i najaktualniejszej informacji, wielobarwnej rozrywki i komunikacji w skali całej globalnej wioski.

- pozwala oprócz wymiany plików, na wymianę myśli,

- poznanie poglądów ciekawych ludzi,

- korzystanie z dorobku ośrodków naukowych,

- pozyskanie najnowszej wiedzy medycznej, fizycznej, humanistycznej.

- ponadto rozpalit ciekawosc swiata i przyblizyl odlegle kultury.

- pozwala na rozwijanie zainteresowan i stanowi pomoc w edukacji.

Obecnie korzystanie z Internetu jest niemal nieograniczone i opiera się na wykorzystaniu coraz to szybszych narzędzi, szerokokątnych monitorów i bezprzewodowej łączności.

W ciągu ostatniej dekady Internet stał się codziennością milionów ludzi na całym świecie.

Jego rozwój i powszechna dostępność są w wielu krajach faktem, w innych najbliższą przyszłością.

- Internet jest dla wielu osób codziennym narzędziem pracy i komunikacji.
- Zapewnia dostęp do informacji z każdej dziedziny wiedzy.
- Umożliwia edukację i rozrywkę.
- Tempo rozwoju Internetu jest imponujące, ale również niepokojące

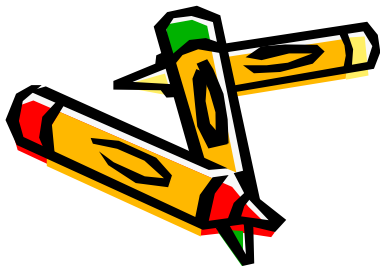
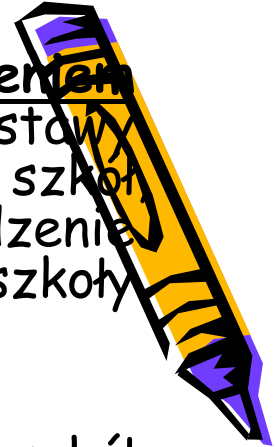
Za rozwojem tym nie nadążają bowiem mechanizmy kontroli.

Współczesna polska szkoła, zgodnie z rozporządzeniem MEN z 23 grudnia 2008 r. dotyczącym podstawy programowej kształcenia ogólnego we wszystkich typach szkół realizuje cele edukacji informatycznej poprzez wprowadzenie przedmiotu: Zajęcia komputerowe już od klasy I szkoły podstawowej.

Edukacja ta jest później kontynuowana aż do szczybla szkół ponadgimnazjalnych włącznie na przedmiotach „Informatyka” i „Technologia informacyjna”.

W przypadku przedszkoli, choć Załącznik 1 wspomnianego wyżej rozporządzenia nie nakazuje wprost nauczycielom stosowania TI, o tyle wiele wydawnictw edukacyjnych i firm produkujących multimedialne pomoce dydaktyczne zaleca implementację komputera i Internetu w proces wychowania młodszych dzieci.

Sprzyjają temu m.in. liczne doświadczenia z pracy z dziećmi będące rezultatem badań pedagogicznych potwierdzających pozytywne aspekty wdrażania technologii informatycznej i multimedialnych na etapie „0” kształcenia, gdy dzieci przygotowywane są dopiero do podjęcia nauki szkolnej.

Na ich kanwie realizowanych jest lub już było wiele ciekawych projektów edukacyjnych i uniijnych, propagujących przygotowanie dzieci na odbiór współczesnych mediów i korzystanie z zasobów edukacyjnych Internetu.

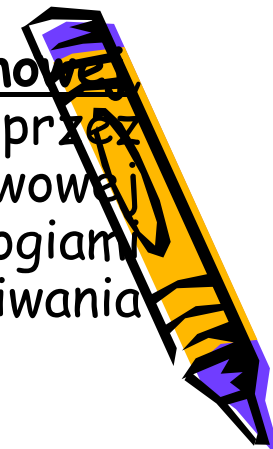
Podkreśla się, że wspomaganie procesu uczenia się i nauczania narzędziami TI jest zalecane także w szkołach wszystkich szczebli na zajęciach z różnych przedmiotów (nie tylko informatyki czy technologii informacyjnej).

Jak stwierdzają autorzy nowej podstawy programowej
jedną z ważniejszych umiejętności zdobywanych przez
uczniów w trakcie kształcenia ogólnego w szkole podstawowej
jest umiejętność posługiwania się nowoczesnymi technologiami
informacyjno-komunikacyjnymi, w tym także dla wyszukiwania
i korzystania z informacji.

O ile na etapie I i II edukacji dziecka zwraca się dużą uwagę
na rozwinięcie u niego umiejętności korzystania z narzędzi
TIK, o tyle w szkole gimnazjalnej i wyżej nacisk kładzie się na
świadome i krytyczne posługiwanie się tymi technologiami.

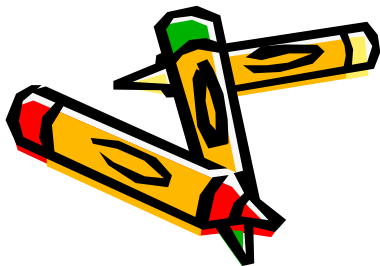
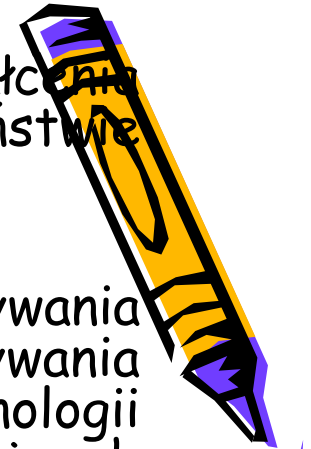
Przejawiać się to powinno umiejętnością wyszukiwania,
selekcjonowania i krytycznej analizy informacji.

Ważnym zadaniem szkoły na wszystkich etapach kształcenia (I-IV) jest „przygotowanie uczniów do życia w społeczeństwie informacyjnym.

Nauczyciele powinni stwarzać uczniom warunki do nabywania umiejętności wyszukiwania, porządkowania i wykorzystywania informacji z różnych źródeł, z zastosowaniem technologii informacyjno-komunikacyjnych, na zajęciach z różnych przedmiotów.

Sprzyja temu chociażby fakt oferowania przez liczne wydawnictwa wersji elektronicznych podręczników szkolnych, wzbogaconych często o dodatkowe materiały multimedialne, gry dydaktyczne, które opracowywane są z myślą o wykorzystaniu z użyciem tablic interaktywnych (np. multibooki rozpropagowywane przez firmy WSiP czy Nowa Era).

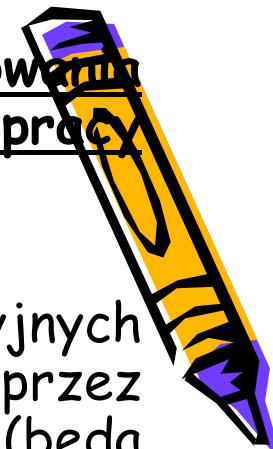
Uczeń, aby stać się aktywnym obywatelem społeczeństwa informacyjnego, posiadającym umiejętność efektywnego pozyskiwania informacji i komunikowania się za pomocą nowoczesnych narzędzi oraz mającym świadomość potrzeby nieustannego uczenia się i poznawania dynamicznie zmieniającego się świata, musi się tego uczyć przez wszystkie lata szkoły, pod fachowym okiem swoich wychowawców.

Nauczyciele muszą być, zatem przygotowani by zadanie to wypełniać na najwyższym możliwie poziomie.

Zwraca się uwagę, że podstawowe aspekty zastosowania technologii informacyjnej w sytuacji bezpośredniej pracy dydaktycznej i terapeutycznej z dziećmi to:

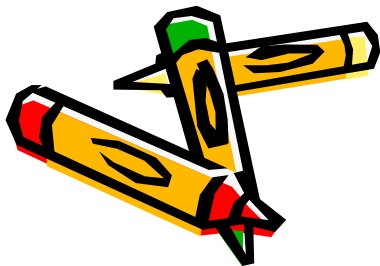
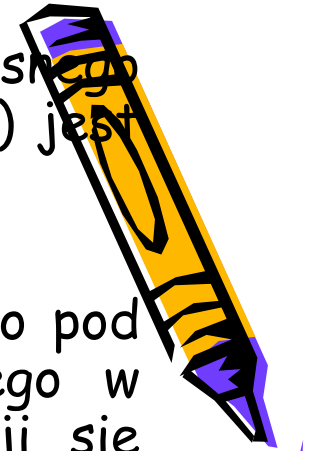
- tworzenie własnych materiałów edukacyjnych wspomagających proces kształcenia, realizowany przez samego nauczyciela bądź uzupełniająco przez rodziców (będą to zarówno materiały cyfrowe, jak też cyfrowo przygotowane, lecz prezentowane dzieciom w sposób tradycyjny, np. na wydruku);
- praca z dziećmi przed monitorem (z wykorzystaniem uprzednio przygotowanych lub dostępnych na rynku i w Internecie cyfrowych materiałów oraz programów edukacyjnych).

Problematyka udziału Internetu w edukacji współczesnego człowieka (zarówno sformalizowanej, jak i nieformalnej) jest szeroka i występuje w wielu kontekstach.

Pedagogiczny kontekst Internetu rozpatrujemy zarówno pod względem Internetu jako narzędzia wykorzystywanego w edukacji, jak również miejsca, gdzie proces edukacji się dokonuje (cyberprzestrzeń).

Internet rozpatrywany jako narzędzie wspomagające proces kształcenia i wychowania to korzystanie z różnorodnych źródeł informacji takich jak encyklopedie, słowniki, materiały zamieszczane w sieci.

Tutaj warto zwrócić uwagę na takie problemy jak skutki przeładowania informacyjnego i wolności słowa. Internet jako miejsce wspomaganie rozwoju i edukacji człowieka może być również rozpatrywany wielowymiarowo.

Myślę, że należy tutaj zwrócić uwagę na e - learning, czyli nauczanie na odległość, które cieszy się coraz większą aprobatą (edukacja intencjonalna), ale również należy pamiętać o edukacji i samo edukacji niezamierzonej, która również ma miejsce w cyberprzestrzeni.

Globalna sieć komputerowa stała się swoistym super medium i jako taka stanowi wyzwanie zarówno dla obiegu książki, prasy, filmu, radia czy telewizji.

Internet od tradycyjnych nośników informacji różni się w istocie tym, że pozwala nie tylko na jednostronną, wertykalną komunikację, ale także na dwukierunkową interakcję i to zarówno w komunikacji indywidualnej jak i masowej.

Jest ponadto szybszy, tańszy i bardziej horyzontalny niż telewizja i inne media.

Zastosowanie Internetu, jako środka dydaktycznego, powinno przyczynić się przede wszystkim do podniesienia sprawności przekazywania i udostępniania informacji, a w dalszej konsekwencji przynieść dobre efekty we wszystkich obszarach związanych z nauczaniem i uczeniem się.

Przygotowanie dzieci i młodzieży do właściwego korzystania z mediów uzależniona jest między innymi od tego, w jakim stopniu rodzice, nauczyciele szkół uświadomią sobie cele edukacji medialnej, do których należy zaliczyć przede wszystkim:

- nauczania odbiorcy rozumienia języka audiowizualnego i jego estetycznych i estetycznych skojarzeń (kolorów, muzyki, symboli, przekazów obrazowych);
- uwrażliwienie odbiorców na rodzaje domyślnej i wyraźnej moralności w kulturze środków masowego przekazu (poprzez analizę programów audiowizualnych);
- dokonywanie oceny różnych programów audiowizualnych;
- pobudzenia i udoskonalenie dialogu na temat programów audiowizualnych;

pobudzenie rozwoju oceny otaczającej nas rzeczywistości manipulowanej przez media.

Odbiorca mediów powinien między innymi umieć:

- dokonywać selekcji odbieranych informacji medialnych,
- odróżniać przedstawianą w mediach rzeczywistość od fikcji,
- oceniać przekazywane informacje,
- wykorzystywać media w określonych celach.

